

Vannak kedves halottaim, akiket naponta gyászolok, akiknek emlékétől nem tudok és nem is akarok szabadulni. Ilyen kedves, és legeslegjobb barátom volt Brodszky Miklós, a tiz éve meghalt, zseniális zeneszerző, ez a jóságos barát, akit mindenki szeretett, aki csak futólag is ismerte.

Annak idején, a rémuralom korában, együtt laktunk Londonban a Mount Royalban, ami szállodalakás, a szálloda minden előnyével, de a lakás minden örömeivel. Itt ért bennünket a borzalmas hír, hogy László Lola, a fiatal magyar színésznő, Brodszky zengő, nagy szerelme, tragikus körülmények között meghalt Londonban.

A lány beleszeretett egy német báróba, aki kiadta a New York-i szálloda harminchatodik emeletéről. A gyilkosság sohasem derült volna ki, mert a báró azt mondta, hogy a lány részeg volt és kiesett az ablakon, de a báró nem tudta, hogy Lola naplót vezetett és életének utolsó feljegyzése, halála napján benne volt.

Amikor Brodszky elolvasta Lola halálhírét, sirt és egész éjjel nem tudott aludni. Egész éjjel Lola kedvenc dalait játszotta, teljesen elfelejtkezve a világról. Csak zongorázott és zongorázott.

Londonról annyit kell tudni, hogy este tizenegykor megszűnik az élet. Az emberek alszanak, az utcán alig van közlekedés és tizenegy óra után már zongorázni sem illik.

De Brodszky nem törődött semmivel, csak zongorázott.

Hajnalban, két óra fele kopogtak az ajtón. — Brodszky nem is hallotta, én mentem ajtót nyitni, szigoruan és már a kezemben szorongottam néhány visszautasító mondatot, amelyeket majd elmondok a házidetektívnek, ha zavarni merésze-li Brodszky bánatát.

Tudom, hogy a hajnali kopogó csak a házidetektiv lehet, és majd hanyattestem, amikor az ajtóban megállt egy fehér haju, parányi, törékeny öregasszony, aki nyilván panaszkodni jött a zongorázás miatt.

— Mit ohajt? — kérdeztem szigoruan és angolul.

Becsánat, hogy ilyen későn zavarok, de olyan vastagok a falak és nem hallani jól a zenét, szeretném megkérni, a művész urat, hogy kicsit hangosabban játsszon, ha lehetne.

Leültettem az öregasszonyt a zongora mellé. Kettesben hallgattuk Brodszkyt reggelig.

Királyhegyi Pál

1970

